

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

 CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

 ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
ORIOL HUGUET, director general
JOSEP PLANAS, director financer
ESTHER CARALPS, directora de màrqueting i comunicació
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, cap de sistemes

**EN DEFENSA DEL PROJECTE
D'AUTOGOVERN DE CATALUNYA**

Oriol Izquierdo *

Professor de la URL

EN SÍNTESI

 Benvinguda,
Elionor

Parlar clar, perdre la por

El clima que s'ha creat arran de l'arribada del projecte de reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya a les Corts espanyoles, on ha de ser discutit, pot dur una part important de la societat catalana i de la classe política a acovardir-se, com ha passat tantes vegades. Nosaltres creiem que ara toca inflar el pit i parlar clar, sense por, amb la força irrenunciable que hauria de donar, d'una banda, la treballada unitat aconseguida al Parlament de Catalunya, el ja cèlebre consens del 89,9%, i, de l'altra, les circumstàncies en què té lloc la proposta: després de prop de tres dècades de vida democràtica i des del nou escenari de la Unió Europea, Catalunya defensarà per primera vegada un projecte d'autogovern i d'encaix a Espanya sense amenaces d'involució política i de repressió militar, malgrat que el soroll faramallós de sectors polítics i mediàtics espanyols intentin fer pensar el contrari.

DAVANT EL PAS CRUCIAL QUE S'INICIARÀ EL PRÒXIM 2 de novembre a les Corts, i en aquest context alhora estable i farcit d'esgarips apocalíptics, temem que els nostres representants es presentin a Madrid amb pell de xai i fent veure que no passa res. Nosaltres, per contra, creiem que ara com mai cal parlar clar i sense por, que ara com mai és l'hora de pronunciar una defensa de la sobirania –sí, hem dit sobirania– del Parlament de Catalunya com ho podria ser aquesta:

"SENYORIES, SENYORES I SENYORS DIPUTATS del Regne d'Espanya, vostès reben el projecte d'un nou Estatut d'Autonomia per a Catalunya predisposats en contra, convençuts que viuen enmig de la pau perpètua per a una Espanya eterna que van conquerir amb la Transició i la Constitució del 1978. Ens sap greu semblar impertinents, però transcorregut poc més d'un quart de segle, hem vingut a Madrid a explicar per què considerem aquella transició incompleta.

"LA TRANSICIÓ ES VA FER DES DE LA POR I EL SILENCI de molts sectors i sense resoldre el reconeixement de les realitats nacionals d'Espanya. Per això, malgrat l'esforç de reconeixement en relació amb l'etapa franquista, malgrat els avenços i la recuperació que hem viscut en tants camps, avui Catalunya se sent limitada, coartada en el seu desenvolupament i maltractada. No piquin de peus, si els plau, i facin l'esforç d'escoltar-nos.

"SABEM QUE PLANTEJAR LA NOSTRA REALITAT en aquests termes els incomoda. Sabem que fer-ho els du a preguntar-se què més volem i quan deixarem de pidolar. Sabem que senten amenaçada la seva Espanya. Però traïrem el mandat de la ciutadania de Catalunya, que tan àmpliament representem, i el més elemental sentit comú del més càndid observador de la realitat catalana si callàvem. De fet vostès tenen raó: és cert, Espanya està avui amenaçada. Però no s'enganyin. No l'amenacem nosaltres. No l'amenança el nostre projecte de nou Estatut. L'amenança la seva intransigència, l'essencialisme patriòtic que els du a sacralitzar la Constitució del 1978. Espanya està avui amenaçada perquè si vostès no admeten la discussió oberta i franca, neta de prejudicis i de por, que, amb respecte a la història i amb sentit del present, intentem proposar-los novament, es trencarà.

FRANK JENSEN

"La Transició es va fer des de la por i el silenci de molts sectors i sense resoldre el reconeixement de les realitats nacionals d'Espanya"

NO ENTENGUIN LES NOSTRES PARAULES com una amenaça, no. Entenguin-les com el reflex humil i contundent de la tensió que la relació amb Espanya, la seva Espanya, provoca a una majoria de catalans. Com una expressió d'un sentiment de pertinença que existeix malgrat que no el reconeguim explícitament els textos legals, malgrat tots els intents d'anihilar-lo que, amb més bones o males maneres, s'han fet durant els tres darrers segles.

"CATALUNYA ÉS UNA NACIÓ, DIGUIN EL QUE DIGUIN la Constitució i l'Estatut, perquè així ho senten una majoria de catalans. Ho senten, en més o menys grau, ciutadans que també se senten espanyols i ciutadans que només se senten catalans, comptat i debatut, una majoria dels ciutadans del nostre país. Una majoria que s'amplia cada vegada que vostès s'obstinen a negar la realitat o la legitimitat

d'aquest sentiment. Catalunya és una nació perquè ha volgut ser-ho històricament, malgrat els intents que s'han fet per evitar-ho d'ençà del Decret de Nova Planta.

"LA REFERÈNCIA HISTÒRICA NO ÉS GRATUÏTA. El projecte de nou Estatut, l'apel·lació als drets històrics i a la bilateralitat de tracte amb Espanya i tot el que se'n desprèn, arrelen en la consciència que la societat catalana conserva d'haver estat vençuda un 11 de setembre i represaliada per l'exèrcit i l'Estat vencedors. Es pot discutir si aquesta és una interpretació neutra dels fets històrics, sí, però no en trauran res de negar que és el sentiment col·lectiu que explica per què som aquí.

"SOM AQUÍ PER DEFENSAR LA CONVICCIO QUE, gairebé sense alterar la Constitució, hi ha una altra manera de definir Espanya, una manera que permeti als catalans sentir-nos-hi inclosos sense renunciar al que som i al nostre propi projecte de desenvolupament nacional. No s'equivoquin: un cop de porta o una retallada que frustri les expectatives dels ciutadans de Catalunya, l'actitud altiva d'aquesta catalanofòbia que sembla dominar-los, no reforçarà Espanya, l'acabarà de malmetre. I ara, si accepten sense escàndol aquestes premisses, podem seure i parlar. Si no, ens obligaran a tornar al Parlament de Catalunya a dir, amb tota la solemnitat, que Espanya no ens vol i que ens rebutja".

*També firmen l'article **Francesc-Marc Álvaro, Joaquim Colominas, Agustí Colominas, Pere Martí, Xavier Roig, Ferran Sáez i Marçal Sintès**

 Marçal
Sintès

M'alegro sincerament del naixement de l'Elionor. Si una parella ho desitja, tenir un fill és el millor que li pot passar. Però me n'alegro no sols des d'una perspectiva humana o familiar: també políticament cal celebrar-ho. A part que l'esdeveniment servirà perquè durant una temporadeta alguns es distreguin i no puguin concentrar-se tant com voldrien a atiar el foc de la catalanofòbia, l'arribada de l'Elionor té dos altres efectes positius importants. Comencem pel segon. Que l'Elionor pugui esdevenir un dia hereva de la corona d'Espanya i després reina és simbòlicament molt transcendent. Si la filla dels prínceps Felip i Leticia juga aquesta carta com cal, pot afermar més la igualtat de l'home i la dona que la major part de les mesures dites de discriminació positiva que es fan i es desfan i que les periòdiques campanyes publicitàries de tota classe d'administracions. Els que creiem en la igualtat d'oportunitats ens hem de felicitar que sigui una nena. A més curt termini, el fet provocarà que es canviï la Constitució espanyola. Això deixarà absolutament clar que, a pesar que el procediment és certament farragós –i que inclou en aquest cas un, segons com, delicat referèndum–, quan hi ha voluntat política les coses poden simplificar-se enormement. I demostrarà de forma aparatosa que els que malden per convertir la Constitució en una reliquia davant la qual tot-hom –i singularment els set milions de catalans– s'ha de postrar per adorar-la, fan comèdia barata. Convertir el text en dogma els serveix per utilitzar-lo com a salvaguarda dels seus privilegis identitaris, polítics i econòmics.